

Glosa dels guardonats amb la Medalla i la Placa de la Paeria

Regidors de la Paeria, autoritats, pubilles de la Festa Major, pregoner, amigues i amics,

Amb la proclamació de les pubilles de la Festa Major, hem començat aquest acte que dona inici a les celebracions que, des d'ara mateix, s'estendran fins a la nit de diumenge vinent, en honor del nostre patró Sant Anastasi. Vull ser el primer en felicitar les nostres pubilles, representants dels barris de Lleida, per la seva elecció. Us desitjo unes molt bones festes. Gaudiu de les moltes activitats en les quals, pel protocol establert, us tocarà ser presents, i en les que vosaltres voldreu triar. Sigueu bones representants del jovent de Lleida. Que la vostra alegria i la vostra simpatia siguin contagiades a tots els nostres conciutadans. Lleida us ho agrairà.

Lleida és una ciutat agraïda. Cada any, en ocasió de la nostra Festa Major, tenim l'oportunitat de manifestar l'agraïment de tota la ciutat a alguns dels nostres conciutadans i de les nostres institucions civils que se n'han fet mereixedores de reconeixement públic. En el cas de les plaques atorgades a les institucions es significa l'agraïment a totes les persones que durant molts anys han treballat, des de la institució, per a la nostra ciutat. En el cas de les medalles atorgades a les persones individuals, també es vol fer extensiu l'agraïment ciutadà als qui van participar en la tasca que les ha fetes mereixedores del guardó.

Aquest és el cas de Lluís Virgili, a qui acabem d'imposar la Medalla de la Paeria al mèrit cultural, per la seva dilatada tasca a casa nostra, al servei de la música, dels músics, dels cantaires i, és clar, de l'Orfeó Lleidatà. En la Medalla a Lluís Virgili, a més de la seva reconeguda tasca, agraïm, també, la de la Societat Coral La Violeta, antecedent de l'Orfeó Lleidata; la d'Antoni Mateu, el seu director fins l'ant 1923; la d'Antoni Virgili, que el succeí, pare d'en Lluís, successor també en la direcció coral i que torna a fundar l'Orfeó l'any 1953; i la del seu fill Lluís, que prengué l'any 1991 el relleu en la direcció coral. Tres generacions al servei del cant coral a Lleida que omplen una bona part de la nostra història musical del segle XX.

Lluís Virgili ha fet possible, durant un llarg període temps, la formació musical de milers de lleidatanes i lleidatans, be a l'Orfeó Lleidatà, be en els Cursos Internacionals de Música, be en les colònies d'estiu, en una aventura iniciada a Ulldecona, en tendes de campanya cedides per l'exèrcit, i que després van tenir una millor continuïtat a Tírvia, les molt anomenades "Cantarelles d'Estiu". El cant coral ha estat, a Catalunya i per tant a Lleida, més que una activitat musical, més que una activitat educadora. Ha estat una manera cívica de difondre el catalanisme en temps difícils per a fer-ho. També per això, Lluís, hem de manifestar-te el nostre agraïment. Gràcies per tot.

Si les societats corals van destacar entre els moviments catalanistes del tombant del segle XIX cap al XX; institucions educadores com El Liceu Escolar de Lleida van acomplir una tasca extraordinària de renovació pedagògica i de lligam de l'ensenyament amb el nostre país i la nostra cultura. El Liceu Escolar fou l'Escola Nova de Lleida, adscrita a aquest important moviment pedagògic, en el qual es tenia un gran respecte per l'infant, amb un ensenyament rigorós, allunyat de qualsevol mena de manipulació. Amb la defensa de l'escola pública. I amb la voluntat de preparar l'infant per a esdevenir un ciutadà en el futur, coneixedor dels seus drets però també sabedor dels seus deures envers la comunitat.

Enguany n'ha fet 100 de la creació del Liceu Escolar de Lleida pel gran pedagog Frederic Godàs. L'any 1912 va ser inaugurat el nou edifici modernista de l'avinguda de Blondel que, en el bombardeig de 1937, va ser mig enderrocat, ocasionant la mort de quasi 50 alumnes. Aquell dia, va morir també l'Escola Nova a Lleida. Recuperada la democràcia, des de la Paeria hem volgut servir la memòria i l'esperit d'aquesta gran institució lleidatana. Donant el nom de Liceu Escolar a la passarel·la que uneix Blondel amb Cappellet; editant la revista de pedagogia Liceu Escolar; homenatjant la seva memòria en les persones dels seus exalumnes; creant el premi Liceu Escolar i, ara, atorgant-li la Placa al Mèrit educatiu i pedagògic. Tots els mestres i totes les persones que hi van estudiar, i que han seguit els seus ensenyaments, se n'han fet col·lectivament mereixedores del guardó.

Un segon centenari que hem volgut destacar és el del Centre Excursionista de Lleida. Cent anys d'activitat continuada, amb algunes interrupcions inevitables, han fet al Centre Excursionista mereixedor de la Placa de la Paeria al Mèrit Cultural i Artístic. Com en el cas del Liceu Escolar, i crec que no es tracta de cap casualitat, el Centre Excursionista va néixer amb una vocació cívica. La pràctica del muntanyisme a Catalunya va ser, en els seus inicis decimonònics, un camí per a conèixer millor la nostra terra i la riquesa

cultural que guardava, per al desenvolupament d'inquietuds científiques com la geografia, la geologia i l'arqueologia; i, és clar, també per a fer excursions.

Amb les activitats del Centre és creava un gruix associatiu sòlid, com posa de manifest la seva llarga durada.

La seva darrera aportació a la ciutat, ha estat el nou monument a la memòria de Mossèn Cinto Verdaguer, que ha substituït l'erigit cinquanta anys enrere, resultat de la col·laboració dels socis del Centre que han incorporat el testimoni d'una pedra per ells recollida en cadascun dels 100 cims dels Pirineus lleidatans que el Centre ha fet en commemoració del seu centenari. Novament em plau donar-vos les gràcies i desitjar-vos cent anys més de Centre Excursionista, ple d'excursions, cultura i civisme.

Enguany també en fa vint-i-cinc de l'activitat de la Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida. La seva tasca, mantenir viu l'esperit i la cultura de les seves terres d'origen, donar-les a conèixer i a compartir-les amb les lleidatanes i els lleidatans d'origen, ha estat una manifestació permanent de bon enteniment en la diversitat de les cultures, els costums i les manifestacions festives populars, entre els lleidatans d'origen i els lleidatans d'adopció.

La diversitat cultural enriqueix els pobles. Lleida, ciutat oberta; Lleida ciutat de frontera; Lleida ciutat gresol de cultures és un bon lloc per al progrés multicultural, per tant per a la promoció d'actituds cosmopolites que, des d'una sòlida realitat cultural pròpia, s'obrin a d'altres cultures, enriquint-se mútuament amb l'intercanvi. En aquest aspecte, el maridatge de la cultura catalana de Lleida amb les cultures dels lleidatans d'adopció ha estat exemplar, i durador. Raó per la qual la Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida, i tots els seu membres, s'han fet mereixedors de la Placa de la Paeria al mèrit cultural i artístic, en el seu vint-i-cinquè aniversari. Moltes gràcies per les vostres aportacions culturals.

En atorgar la Placa de la Paeria a l'Associació Coordinadora de Jubilats i Pensionistes de Lleida i Comarques, hem fet molt més que reconèixer la tasca realitzada pels membres de la Coordinadora durant els darrers vint-i-cinc anys. Hem volgut manifestar el nostre respecte per la nostra gent gran i la nostra admiració per l'empenta que està demostrant en la realització del gran nombre d'activitats que desenvolupen, per la il·lusió amb que hi participen i, pel damunt de tot, per haver sabut crear nous espais de convivència, i d'amistat, que enriqueixen el nostre teixit social.

En aquesta ocasió, no puc sinó recordar a qui va ser un gran impulsor de la Coordinadora de Jubilats, l'amic ja desaparegut Vicenç Ximenes; que va dedicar tots els anys de la seva vida com a jubilat a la creació i a l'expansió de la Coordinadora. Amb ell van participar altres persones i a ell l'han seguit els actuals membres, posant sempre pel davant la vocació de servei a la comunitat, procurant una prolongació de la vida activa, un cop acabat el període d'activitats laborals, en activitats per ells organitzades, que han mantingut ben alt el seu esperit combatiu i la seva autoestima. La Coordinadora de Jubilats de Lleida, doncs, és una gran institució cívica, mereixedora del guardó que la Paeria li ha atorgat. Que sigui per molts anys.

He volgut deixar per al final la glosa de l'altre institució a la qual hem atorgat la Placa de la Paeria al mèrit científic i investigador. I ho he volgut fer, perquè l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova de Lleida, és més que una institució ciutadana. És un servei públic de salut, al qual han acudit milers i milers de lleidatans de totes les comarques a la recerca de millorar el seu estat de salut; on sempre han estat atesos de la millora manera possible. Cinquanta anys de servei l'han fet mereixedor del guardó per formar una part indispensable de la història recent de Lleida, del nostre present i del nostre futur.

L'Hospital Universitari Arnau de Vilanova és, com indica el seu nom, un centre hospitalari en el qual, a més de tenir cura dels malats, es fa docència i es fa recerca científica pels professors de la Facultat de Medicina de la Universitat de Lleida, entre ells el nostre il·lustre Pregoner, amb qui vaig compartir aules, impartint els primers cursos en l'antic edifici del carrer Clavé, avui escola pública. Ser un hospital universitari comporta una doble funció beneficosa per a la Universitat i per a la societat. La Universitat disposa d'una eina indispensable per al progrés de la docència i la recerca universitàries. La societat es beneficia d'una assistència sanitària de qualitat, feta per metges en formació permanent, i dels avenços que el treball universitari aplicat comporta en la millora de la salut dels pacients. Moltes felicitats per aquests primers cinquanta anys.

A tots els guardonats el nostre més profund agraïment.